

Никой не може да избяга от себе си

Имало едно време един беден ром. Той имал един-единствен син. Ромът бил много трудолюбив - горял с жена си възлища и по цял ден работел. Въпреки че се трудел от сутрин до здрач, все не можел да свърже двата края. На своя син, още от малък, бащата казвал:

- Сине, аз откак се помня, все работя. Не съм останал и един ден, за да си почина и все съм си на същия хал. От тебе искам да се изучиш, човек да станеш - и ти като гаджовците*.

Ромът скътал малко парици и като дошло време момчето да отиде на училище, забел го в един голям град да се изучи, човек да стане. Забел детето в хубаво училище, настанил го и го оставил. Върнал се у дома доволен от направеното. Вкъщи забарил жена си разплакана. Ромката тъжала за единствената си рожба, че е далеч от нея. Мъжът я успокоил и започнали отново да работят на възлицата.

От този град и един гаджо изпратил сина си да учи в същия град и в същото училище. Там момчетата се сприятелили. Много години не се върнали в родното си място. Ромчето било много добър ученик и по нищо не отстъпвало на останалите. Когато синовете завършили училище, двамата бащи отишли да ги приберат от големия град.

Нито единият, нито другият могли да познаят синовете си. Гаджото забрал ромчето, а ромът - другото момче и тръгнали по различни пътища да се прибират у дома. Ромът и "синът му" вървяли, вървяли и стигна-

ли до една гъста борова гора. Синът рекъл на баща си:
- Е-е, тате, каква хубава гора, само за почивка!

Бащата, като чул тези думи, си рекъл: "Синът ми се е образовал и е променил мисленето си." Станало му хубаво на гушата.

Гаджото и "синът му" също стигнали до гъста борова гора. Седнали да си починат и синът рекъл на баща си:

- Е-е, тате, каква хубава гора! От бора стават хубави дървени възлища и боров катран за лек!

Бащата, като чул тези думи, разбрал, че е сбъркал и вместо своя син е прибрал чуждото ромче. Решил да го забее до родния град.

Когато пристигнали в града, двамата бащи започнали да се търсят, за да споделят какво са чули и разбрали. Когато се събрали четиримата на едно място, всеки от бащите познал своя син и всеки син - своя баща.

И така, поуката от тази приказка е, че колкото и човек да се промени, крушата не пада по-далеч от дървото.

*Гаджо - не-ром; различен - б. а.

